

VOGUE

GREECE

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020 ΤΙΜΗ 4 €

HUMAN AFTER ALL

Joan Smalls *by* Rowan Papier

THE JOY OF GIVING

The editorial team of Vogue Greece takes part in initiatives that support our fellow humans and captures in words the enormous value of small acts of solidarity

Από τους ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΕΚΟΥ, ΕΛΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ,
ΕΛΙΣ ΚΙΣ, ΚΕΛΛΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,
ΒΛΑΣΠΙΚΩΣΤΟΥΡΟ, *illustrator* SARA ANDREASSON

Η Γεωργία Φέκου πέρασε μία μέρα σεβρίροντας φαγητό σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη και ένωσε τη διαφορά ins «φιλανθρωπίας» από την πραγματική προσφορά. Η Ελίνα Δημητριάδη επισκέφτηκε ένα σωματείο περίθαλψης και προστασίας αδέσποτων, όπου τρία μικρά πλάσματα της έκλεψαν την καρδιά. Για την Έλις Κις η εμπειρία της επαφής με μια γυναίκα-θύμα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και τον εορτάζοντα γιο της ήταν τύχη. Γιατί γνώρισε υπέροχους ανθρώπους που ξέρουν να παλεύουν. Και της έδωσε δύναμη για τις δικές της, απείρωσ μικρότερες, μάχες. Η Κέλλυ Σταυροπούλου διάβασε ένα παραμύθι για εκείνους που δεν μπορούν να το κάνουν και έτσι άνοιξε και στον εαυτό της την πόρτα ενός καινούργιου κόσμου. Ο Βλάσης Κωστούρος, τέλος, έπαιξε και πήγε βόλτα με δύο προσφυγόπουλα και αντιλήφθηκε στην πράξη πόση σημασία έχουν μόλις δύο ώρες για κάποιους λιγότερο προνομιούχους από τον ίδιο.

«ΜΕΡΙΔΕΣ» ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

«Το φαγητό είναι κοινωνική διαδικασία», είναι η πρώτη φράση που ακούω από τους ανθρώπους οι οποίοι μαγειρεύουν καθημερινά στην *Κοινωνική Κουζίνα - Ο Άλλος Άνθρωπος*, σε ένα ισόγειο στον Κερα-μεικό, γεμάτο κόσμο, που προσφέρει απλόχερα ό,τι μπορεί, με γνώμονα πως η αρωγή δεν κινείται από πάνω προς τα κάτω, αλλά υπακούει στους «νόμους» της ισότητας.

Ρωτάω πού βρίσκεται ο κ. Κώστας Πολυχρονόπουλος, ο άνθρωπος που εμπνεύστηκε την ιδέα της συλλογικής κουζίνας πριν από δέκα χρόνια, όταν έμεινε και ο ίδιος άνεργος. «Λείπει, είναι στη Σάμο», μου απαντούν, και χαίρομαι που συνεχίζει την «παράδοση» της άμεσης ανταπόκρισης, όπως γνωρίζω πως έκανε στο Μάτι, στη Μόρια, στην Καρδίτσα. Το βλέμμα μου πέφτει στην αφίσα που καλύπτει την πόρτα, όπου διαβάζω πως για τον Άλλο Άνθρωπο η προσφορά δεν είναι φιλανθρωπία ούτε κάποιος τρόπος να ανταποδώσουν οι εθελοντές στο σύμπαν τα καλά που τους χάρισε, ενώ σε άλλους στέρησε.

Η αρχική αμηχανία εξαφανίζεται αμέσως μόλις λέω πόσο με συγκινεί η προσέγγιση τους στον εθελοντισμό. Η οπτική τους μου θυμίζει αυτό που μου

είπε ένας καλός φίλος το προηγούμενο βράδυ, όταν του ανέφερα ότι θα επισκεπτόμουν την Κοινωνική Κουζίνα: «Να διαχωρίσεις την προσφορά που υποκινείται από την ελεημοσύνη, από την αγνή ανάγκη για δοτικότητα που γεννά η αλληλεγγύη». Όσο το μυαλό μου ταξιδεύει σε αυτό, η Άννα, πρώην ιδιοκτήτρια διαφημιστικής και φωτογράφος, μου το επιβεβαιώνει, εξηγώντας μου πως «εδώ είμαστε όλοι το ίδιο, μαγειρεύουμε και τρώμε σε κοινό τραπέζι, χωρίς διακρίσεις. Και με γραβάτα να έρθεις, θα πάρεις ένα πιάτο φαγητό».

Μετά από αυτό, παίρνω θέση και βοηθώ να μοιραστεί το φαγητό σε μερίδες. Όλοι μαζί, ο ένας δίπλα στον άλλο, φτιάχνουμε μια ανθρώπινη αλυσίδα που δεν σταματάει μέχρι να αδειάσει η τεράστια κατσαρόλα με τα μακαρόνια και να κατανεμηθούν σε αλουμιμένα κε-σεδάκια. Εν τω μεταξύ, μαθαίνω πως πριν από την καραντίνα οι μερίδες που προσφέρονταν ήταν γύρω στις 200. Μετά, έφτασαν τις 3.000. Ταυτόχρονα, μπαίνουν δύο κορίτσια, φοιτήτριες, οι οποίες έρχονται για πρώτη φορά να ενισχύσουν την ομάδα. Συστήνονται και ξεκινούν να κάνουν ό,τι κι εγώ. Όταν τελειώνουμε, ένας από τους εθελοντές, μάγειρας στο επάγγελμα, με οδηγεί στον χώρο όπου συγκεντρώνουν τις πρώτες ύλες. Πριν καν προλάβω να μιλήσω, σαν να ξέρει τι θα ρωτήσω, μου λέει: «Έχεις σοκαριστεί, ε; Όλα αυτά τα τρόφιμα σου μοιάζουν πολλά, αλλά δεν φτάνουν ούτε για έναν μήνα». Εντυπωσιάζομαι, αν και ξέρω πως μαγειρεύουν καθημερινά και ότι πολλές φορές προσφέρουν τα υλικά αυτούσια σε οικογένειες που θέλουν να μαγειρέψουν στο σπίτι. Όλα όσα βλέπω μπροστά μου -εκτός από τρόφιμα, υπάρχουν ρούχα, είδη υγιεινής και πρώτης ανάγκης- συγκεντρώνονται αποκλειστικά από «άλλους ανθρώπους» και, όντως, όσο διήρκεσε η παραμονή μου εκεί, είδα αρκετούς να μπαίνουν, να λένε «καλημέρα», να αφήνουν μια γεμάτη σακούλα σούπερ μάρκετ και να φεύγουν.

Η ώρα του σεβρίσματος έχει φτάσει και, κοιτώντας στο βάθος, συνειδητοποιώ ότι το βλέμμα μου δεν φτάνει για να καταγράψει ολόκληρη την ουρά. Άνθρωποι όλων των ηλικιών, οικογένειες, ζευγάρια,

ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΝΑ ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΥ ΥΠΟΚΙΝΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

πρόσφυγες, «γείτονες» από τον Κεραμεικό, περιμένουν ήσυχα ο ένας πίσω από τον άλλο για να λάβουν μία μερίδα φαγητό, ψωμί και μια συσκευασία με μπισκοτάκια. Η δουλειά μου είναι να βάζω στις σακούλες τους τις μερίδες που τους αναλογούν. Κάθε φορά που μου λένε «ευχαριστώ», με κοιτούν στα μάτια και τους το ανταποδίδω.

Η ουρά τελειώνει και έχει φτάσει η στιγμή να αποχαιρετήσω τους άλλους εθελοντές. Η Άννα μού λέει πως πρέπει να ξαναπάω, γιατί «I am a natural*, και αυτό είναι το πιο ωραίο κομπλιμέντο που μου έχουν κάνει ποτέ. Φεύγω με μια υπόσχεση επιστροφής και δεν νιώθω απόγνωση, παρά μόνο περηφάνια. Γ.Φ.

ΑΔΟΛΗ ΑΓΑΠΗ

«Δεν μπορώ να σου περιγράψω τι νιώθουμε όταν οδηγούμε ένα σκυλί στους ανθρώπους που αποφάσισαν να το υιοθετήσουν. Κάποια δεν ήξεραν πώς να ανέβουν τις σκάλες ή τινάχτηκαν όταν πάτησαν σε χαλί, γιατί ήταν πρωτόγνωρη αυτή η αίσθηση γι' αυτά. Τα περισσότερα ζώα που περιθάλπουμε γεννήθηκαν στον δρόμο και περνούν όλη ή μεγάλο μέρος της ζωής τους σε κλουβί. Η πρώτη φωτογραφία στο νέο τους σπίτι είναι λουσμένη στο φως και στην ελπίδα, αλλά διακρίνεις την επιφυλακτικότητα στα μάτια τους. Αυτή θα υποχωρήσει όταν εισπράξουν τη σταθερή αγάπη. Τα σκυλιά είναι ανθρωποκεντρικά ζώα, το μόνο που χρειάζονται είναι η συντροφιά μας», μου λέει η Μυρτώ, ένα από τα ιδρυτικά μέλη του μη κερδοσκοπικού σωματίου περίθαλψης και προστασίας αδέσποτων ζώων *Stray*, όσο η Λίλα προχωράει ήρεμη δίπλα μου με το λουρί της -και τη μοβ μπαντάνα στον λαιμό της- στο πάρκο Συγγρού.

Μια μικρή ομάδα εθελοντών έχει συγκεντρωθεί για το dog walk, που διοργάνωνε το *Stray* κάθε Σαββατοκύριακο πριν από τον περιορισμό της κυκλοφορίας, προκειμένου να βγαίνουν βόλτα τα σκυλάκια που φιλοξενούνται σε πανσιόν ζώων με τις οποίες συνεργάζεται το σωματίο ή για να κοινωνικοποιούνται όσα φιλοξενούνται προσωρινά από εθελοντές. «Χθες έλεγα στη Λίλα ότι θα μπει στη *Vogue* και γι' αυτό ντυθήκαμε ανάλογα σήμερα», μου λέει η Φωτεινή γελώντας, η εθελόντρια που τη φιλοξενεί εδώ και έναν χρόνο. Η Λίλα είναι η ήρεμη δύναμη, η ηγετική φιγούρα της μικρής αγέλης μας, που εμπνέει ασφάλεια με τον τρόπο που μας οδηγεί στα άγνωστα μονοπάτια. Γι' αυτό και μου κάνει εντύπωση όταν μαθαίνω πως είναι τυφλή. «Την πρώτη μέρα που ήρθε στο σπίτι μου, βρήκε μόνη της τον δρόμο για το μπαλκόνι, έκανε τα τσίσα της στο σιρόνι και εντόπισε το μαξιλαράκι που της είχα πάρει για να κοιμάται. Δεν είχε εκπαιδευτεί ποτέ, ζούσε σε κλουβί, αλλά είναι το πιο εύκολο, γλυκό και έξυπνο σκυλί που έχω φιλοξενήσει όλα αυτά τα χρόνια μέσω του *Stray*, θα μου λείψει πολύ όταν βρεθεί ένα μόνιμο σπίτι για εκείνη, αλλά ξέρω ότι δεν χρειάζεται να είναι ένα ζώο για πάντα δικό σου προκειμένου να του μάθεις πώς να ζει καλά, χωρίς φόβο», με ενημερώνει η Φωτεινή.

Έχει μια συγκινητική ανιδιοτέλεια η φιλοξενία ενός ζώου, καθώς αναπτύσσεται ένας δεσμός μαζί του που δεν βασίζεται στη συναισθηματική κάλυψη που έχουμε μάθει να μας

προσφέρει η μονιμότητα. Είναι αγνή προσφορά, χωρίς χειροπιαστά ανταλλάγματα εφ' όρου ζωής, αλλά κάθε τέτοια σχέση σε αλλάζει για πάντα. Προς το καλύτερο.

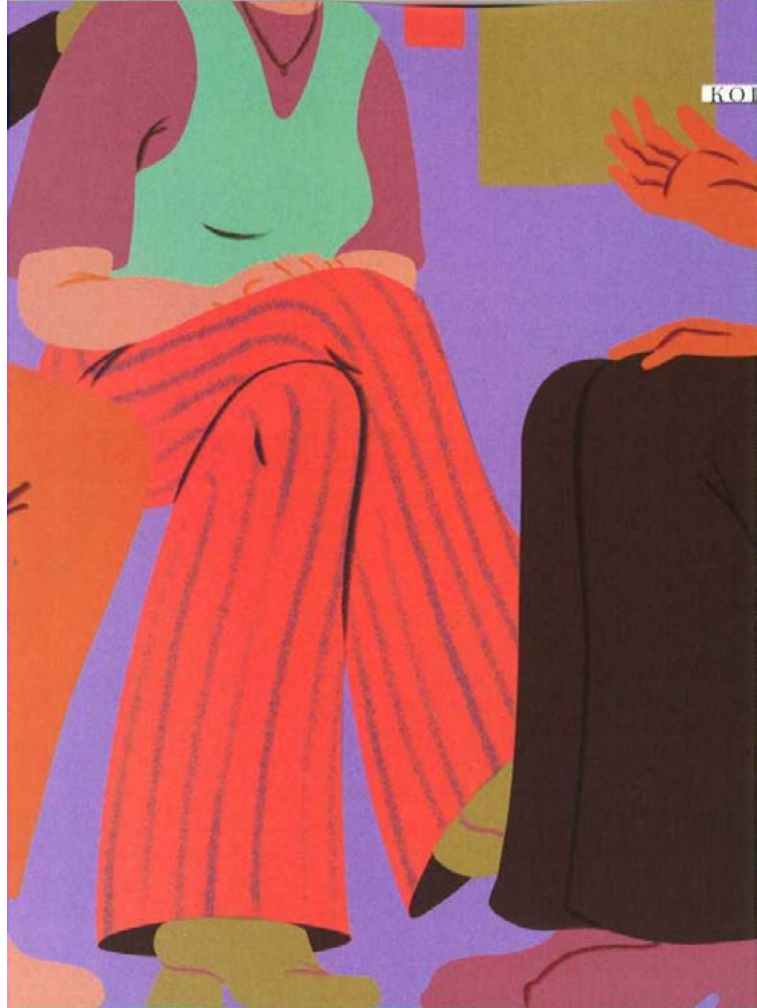
Ο Αντώνης αποφάσισε να φιλοξενήσει τον Νικόλα κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας και τον παρατηρώ στη βόλτα να του ψιθυρίζει στο αυτί, δείχνοντας του πώς να εξοικειώνεται με τα άλλα σκυλιά. «Μένω σε 48 τετραγωνικά και ο Νικόλας είναι μεγαλόσωμο σκυλί, αλλά το μόνο που θέλει όταν βρισκόμαστε στο σπίτι είναι να κάθεται στην αγκαλιά μου. Το θέμα δεν έχει να κάνει με τον χώρο που θα του διαθέσεις, αλλά με τον χρόνο. Στους έξι μήνες που τον φιλοξενώ και του μαθαίνω να εμπιστεύεται, ο μικρός Νικόλας -όπως ονομάζεται και η σελίδα του στο Instagram-, που μεγάλωσε σε κλουβί, έχει διανύσει μεγάλη διαδρομή», μου λέει. Αυτό, φυσικά, το κατάφερε με την αγάπη του Αντώνη - κυριολεκτικά, ταξιδεύοντας υποδειγματικά για πρώτη φορά με πλοίο στις καλοκαιρινές διακοπές, αλλά και μεταφορικά, με τη βελτίωση στις συναναστροφές του. Ο Αντώνης σύντομα θα επιστρέψει στο εξωτερικό όπου εργάζεται και ο μικρός Νικόλας χρειάζεται μια νέα αγκαλιά. Το ίδιο και ο Ρόκυ, που η καρδιά μου θα του ανήκει για πάντα και θα καθόταν τώρα φρόνιμος στον καναπέ μου, αν δεν είχα ήδη ένα αδέσποτο γατί να τον διεκδικεί. Ο Ρόκυ είναι ο λόγος που επισκέπτομαι κάθε μέρα το site και τα social media του *Stray*, για να δω αν έχει υιοθετηθεί από κάποιον και να χαρώ. Ο Ρόκυ, η Λίλα και ο Νικόλας είναι οι τρεις λόγοι που αποφάσισα να γίνω κι εγώ μέλος της ομάδας εθελοντών στο σωματίο.

* Πληροφορίες: <https://stray.gr/>, info@stray.gr. Instagram: [@stray.gr](https://www.instagram.com/stray.gr), [@o_mikros_nicolas](https://www.instagram.com/o_mikros_nicolas) Ε.Δ.

THE FIRST BIRTHDAY

J. turned recently 1 year old. And today we are celebrating it with a chocolate cake and balloons, as our lives are built upon the memories of important and less important moments. I feel so lucky to be here, in this small and touching party which is being held on the terrace of the house, where the sweet, brilliant birthday boy is being hosted with his mother, E., the last 11 months. In a quiet neighborhood of Athens, *Community House Damaris* is a haven, a safe house, where young women from different countries, all victims of sexual exploitation and trafficking, women who suffer from severe post-traumatic stress, struggle daily in order to find themselves, so that the label of «victim» will stop following them at every step they take. In addition to hospitality, all these women are part of a complete recovery and reintegration program, based on the participation of staff and volunteers. During the last five years, this safe house has hosted around 20 women 19-30 years old, many of them with their children.

E. is one of them. She is sitting opposite me and I have so many questions I would like to address to her, but I do not ask any. I am not here to make a news story, but to offer something as well. I brought the chocolate cake, the balloons, chips and soft drinks, we are going to share them with the rest of our company, along with some time, laughter, some tears and the Happy Birthday song in Greek and English.

Women victims of sexual exploitation find a safe house in Community House Damaris

“Motherhood is so sweet, but it also has its sorrows”, E. confesses. “ J. reminds me of some parts of my past life.” I know her personal story from D., one of the “backbones” of the house. So, E. was born in an African country. She was raised in a small town, and after graduating from school, she went to study for two years in an institute of higher education. But she had to stop her studies in order to work full time and support her family financially. The hope of a better future led her to Turkey. But there it turned out to be a nightmare and she found herself trapped in a trafficking situation. When she became pregnant, a “client” helped her to get to Greece. At some point, E. reached Moria, in Lesbos island. “ I made some friends there”, she says. “But, when the time came to deliver my baby, I had to go alone to the hospital. I gave birth naturally, so after two days, I was released from the hospital. I didn’t have any money with me. I had to go back to the camp holding on one side the baby and on the other my stuff. A kind taxi driver asked me if I my mother or maybe my sister was with me. I told him I had no one and at that time, I felt totally alone in the world.”

After a while, she joined the program. When she came to the safe house, she was terrified. Today, she enjoys the company, however there are also days when she finds it hard to leave her room. In the daily, obligatory classes that take place in a special training area in another part of the city, her performance in hard skills is excellent. But when the conversation turns to emotional issues, she quickly closes to herself. The first phase of the program, the emotional recovery, will soon be over, and E. is preparing to enter the second phase, that of professional training. There are some thoughts of working in a bookstore, she knows how to use a computer, she is communicative, she has organizing skills and an inherent courtesy.

How lucky I am to be here today! We ask E. to put some African music in the playlist, but she is busy taking pictures. The young birthday boy is laughing and is constantly snacking on the chips. “When J. smiles, I forget everything”, says his mom, smiling too.

One year of life is a milestone and in this safe house, it’s a true victory. But also a moment that will accompany me throughout my life.

** I wholeheartedly thank Community House Damaris, its founder and “soul” Dina, her team, and also E., who allowed me to visit the safe house and to participate. For more information, www.damaris.gr E.K.*

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΠΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Ο λόγος που μου κίνησε το ενδιαφέρον αυτή η εθελοντική οργάνωση ήταν επειδή δήλωνε με την ονομασία της τη δράση της: *Διαβάζω για τους Άλλους*. Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι, πράγματι, μετά τη σίτιση, τη στέγη, την υγεία, τη συντροφιά, είναι δίκαιο -και απαραίτητο- να έχουν όλοι πρόσβαση στο διάβασμα. Ακόμα και οι άνθρωποι που έχασαν την όραση τους ή δεν είδαν ποτέ. Ή εκείνοι που έχουν κάποια αναπηρία η οποία τους στερεί τη δυνατότητα να κρατήσουν στα χέρια τους ένα βιβλίο, ένα περιοδικό, ένα παραμύθι και να καθούν για λίγο στον κόσμο του.

Κάλεσα στο κινητό που βρήκα στο διαδίκτυο και μου εξήγησαν ότι, για να διαβάσω για τους άλλους, πρέπει να περάσω από μια αξιολόγηση φωνής, στη συνέχεια από σύντομη εκπαίδευση πάνω στην ορθοφωνία και την αγωγή του λόγου και, τέλος, να μπω στο στούντιο ηχογράφησης -το οποίο έμαθα ότι απέκτησε πρόσφατα η οργάνωση, μετά από μια καμπάνια crowdfunding που «έτρεξε»- και να διαβάσω με τη βοήθεια και την καθοδήγηση της ηχολήπτριας. Στο τέλος, εκείνη κάνει το απαραίτητο μοντάζ και μιξάζ και το ηχητικό βιβλίο με τη μορφή MP3 κατατίθεται είτε στη βιβλιοθήκη Όμηρος, που συγκεντρώνει λογοτεχνικά βιβλία, είτε στην Amelib, που αφορά τα πανεπιστημιακά συγγράμματα και απευθύνεται σε τυφλούς ή εντυποανάπηρους φοιτητές.

Επέλεξα να διαβάσω ένα παραμύθι που μου έστειλε στο mail μου η Ιωάννα, η ηχολήπτρια της οργάνωσης, για να προετοιμαστώ. Το διάβασα κάποιες φορές σπίτι μου μεγάλωφωνα και ένα πρωί κατευθύνθηκα στο στούντιο στον Νέο Κόσμο, αγχωμένη, αλλά και ενθουσιασμένη που θα προσέφερα κάτι τόσο δεδομένο για μένα, αλλά όχι για όλους: τη φωνή μου και τη δυνατότητα να διαβάζω. Το παραμύθι της Σωτηρίας Κυρμανίδου *Το μεγάλο σπίτι με τα κάγκελα* περιέγραφε την περιπέτεια ενός μικρού ελέφαντα του οποίου ο μπαμπάς μπήκε φυλακή και αναγκάστηκε να τον στερηθεί, αλλά και να αντιληφθεί για πρώτη φορά και με τον πιο δύσκολο τρόπο την έννοια της τιμωρίας. Μπήκα στο booth και άρχισα να διαβάζω με δυνατή και σταθερή φωνή, όπως που υπέδειξε η Ιωάννα. Μου πρότεινε επίσης, αν ήθελα, να φαντάζομαι ότι απευθύνομαι σε ένα οικείο μου μικρό παιδί. Μου έκανε εντύπωση ότι δεν χρειάστηκε να φανταστώ τίποτα ούτε να πάσει ο πάγος μέχρι να βρω μια ροή ανάγνωσης μπροστά από το ξένο για μένα μικρόφωνο. Διάβασα, κάνοντας όλους εκείνους τους χρωματισμούς στη φωνή που υποδήλωναν το συναίσθημα των μικρών ελεφάντων. Διάβασα με την καρδιά μου και με τη φόρα που μου έδινε η γνώση ότι θα πρόσφερα ένα παραμύθι σε κάποιο παιδί που δεν βλέπει ή που δεν βλέπουν οι γονείς του. Δεν ξέρω αν μπορεί να υποκαταστήσει ο αναγνωστικός ενθουσιασμός μου τη νυσταγμένη φωνή μιας μαμάς στο προσκέφαλο του μικρού της, αλλά, αν μη τι άλλο, θα φτάσει στα αυτιά του ένα χαριτωμένο και επιμορφωτικό ανάγνωσμα. Και αυτό είναι κάτι.